

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

El mite de la Societat de Nacions

La darrera assemblea de Ginebra ha estat la fallida de la Societat de Nacions, d'aqueixa ficció de Societat de Nacions, que es constituí com a conseqüència del Tractat de Versalles.

No hi ha, en efecte, tal Societat de Nacions. Les nacions res en saben d'aqueixa Societat. La susdita Societat es un mite. I si no és una ensarronada, ho sembla.

L'assemblea de Ginebra és una "entente", una conxorxa de Governos i no de pobles.

Els pobles no necessiten organismes per a evitar la guerra, perquè no són ells els que la declaren.

Qui en necessiten són els polítics i els diplomàtics, els homes d'Estat al servei de les grans empreses.

I no creen consells i assemblees per acabar amb la guerra, sinó per guanyar-la, per regular-la, per fer-la quan els convingui.

Deixem, doncs, als socialistes empleats o aspirants a empleats al "Bureau" de Ginebra, cantar les excel·lències de la Societat de Nacions.

Per a nosaltres, el Consell de la Societat, no és més que un Consell més, i la mateixa entitat una societat de socis que es perden de vista.

Ara que el franc està baix, que França està arruïnada, al Quai d'Orsay no volen raons.

Quan les finances dels nostres veïns s'hagin sanejat una mica, els pactes de Lorcarno quedaran convertits en papers mullats.

Ara mateix la pau és una farsa.

Hi ha pau mentre els pobres esclaus no protesten.

Quan els indis, els siris o els xinesos demanen més pa o més llibertat, els donen la resposta amb el canó.

I, doncs, la Societat de Nacions, per a què serveix?

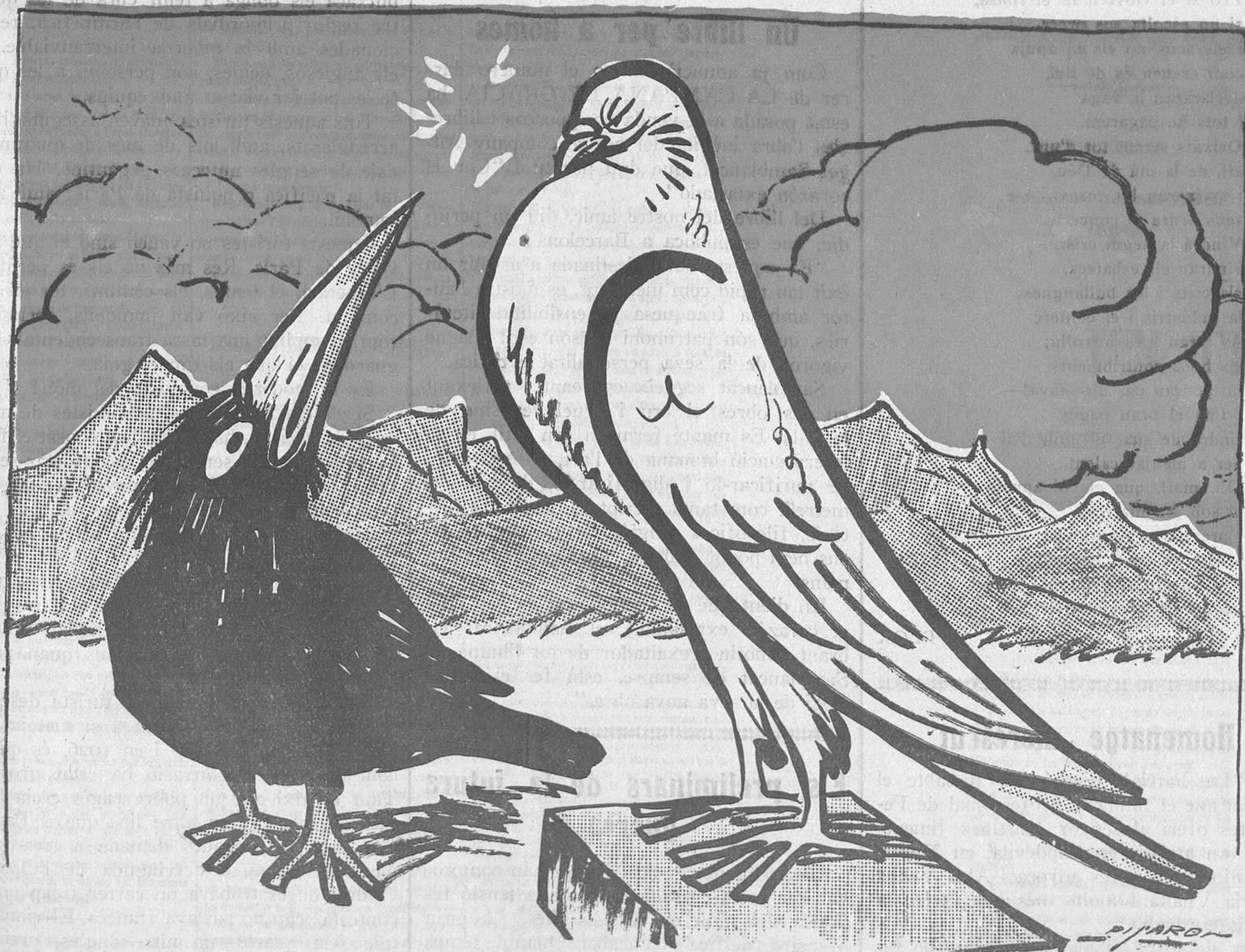
Si les petites guerres actuals no les sap aturar, com aturarà l'altra guerra gran que s'apropa?

Desenganyem-nos. Els llops no acordaran mai deixar en pau i no menjar-se els bens.

I si prenen aquest acord absurde, no el compliran.

Els butxins no suprimiran mai la pena de mort. Seria suprimir-se a ells mateixos.

Els que l'han de suprimir són els que en poden ésser víctimes.

DE QUAN LES BESTIES PARLAVEN

El corb. Company...., em sembla que has ben passat de moda.

El germà de tothom

Més ben dit, de tots i de tot, dels homes, dels animals i de les coses—germà llop, germana aigua—deia l'anell d'Assís.

El que anomenava germans als elements desencadenats i a les feres salvatges, potser dubtaria de fer el mateix amb en Mussolini i amb els feixistes, amb molts italians que avui celebren el setè centenari del "Poverello".

Hi ha els sants de la penitència i els sants de la caritat, els sants del miracle i els sants de l'Amor.

Sant Simeó, l'estilita, va viure trenta anys dalt d'una columna.

Sant Joan Silenciari va fer vot de mutisme perpetuu i el va observar com un republicà dels nostres dies. En cent anys que durà la seva existència, no pronuncià un sol mot.

Sant Roc, de petit, dejunava ja els divendres als braços de la seva mare i no mamava més que un cop cada dia.

Santa Verònica de Julià es va escriure amb un punyal al pit el nom de Jesús.

Magnífics, aquests herois de la pietat i la devoció!

Admirables, els màrtirs, els confessors, les verges!

Però, més digna d'enveja i de llaor encara és la santedat dels varons que ascendiren al cel sense deixar de tocar de peus a la terra, que freqüentaven el tracte de Déu sense perdre el contacte amb els homes.

Refereix l'"Any Cristià", que un pobre anà a demanar almoïna al convent d'Aguilar, del que havia estat prior Sant Pere Regalat.

Els monjos no tenien una molla i no el pogueren socórrer.

El pidolaire, llavors, s'agenollà sobre la tomba del sant i li pregà que no l'abandonés.

El mort escoltà el prec, estirà la mà i va estrènyer la del captaire, en la qual hi deixà un pa.

Aquesta sensibilitat palesa una identificació amb el Crist molt superior, una penetració molt més íntima que la cospada pels místics i histèrics de la llegenda.

A la divinitat s'arriba per la humanitat. Per aquesta escala hi pujà el "Poverello". No ens plau la mendicitat franciscana, ni la humilitat, ni la pobresa.

S'ha d'estimar la vida, l'encís de la vida. S'ha de tenir dignitat.

Hom ha de treballar i lluitar, no mangar. Ens inspira, però, la més viva simpatia la tendresa, l'exquisit sentiment que vessa el cor de Sant Francesc.

Germana aigua! Germà llop!
Abans que la revolució francesa proclamés el dogma de la fraternitat, el "Poverello" l'inscrigué en la seva Regla.

Mentre els membres de l'ordre de predicadors, s'apellaven dominicans "canes Domini", cans de Déu, el d'Assís, deia als seus religiosos frares, "fratres".

Per això, sens dubte, estant orant una vegada el "Poverello" als peus del Crucificat, Jesús desclavà les mans de la creu i li donà a Francesc una abraçada.

ANGEL SAMBLANCAT.

~~~~~  
Diu en Miquel de Cervantes al capítol 58, llibre II, d'"El Quixot":

"La libertad es uno de los más preciosos dones que a los hombres dieron los cielos; con ella no pueden compararse los tesoros que encierra la tierra y el mar encubre; por la libertad, así como por la honra, se puede y debe aventurar la vida."

## La civilització blanca en perill

Aquest és el crit que llicen alguns importants centres de la civilització europea: "La civilització blanca està en perill!". La civilització blanca en perill? Parlem-ne d'això.

Els blancs som uns homes que hem anat arreu del món i ens hem cregut que tot i tothom ens perteneixi. Hem cregut que els negres i els grocs no eren homes com nosaltres, sinó bèsties com un gos o un cavall, i els hem fet els nostres esclaus. Els negres i els grocs no han trobat amb nosaltres els homes dignes que hem d'ésser; hi han trobat uns barbres butxins, incivilitzats de tant que creiem que som superiors.

I què els hem dut els blancs als homes de color? Què deuen els no blancs a la civilització blanca? La prostitució, el vici, la cocaïna, les armes mortíferes, el cabaret, la destrucció, la ficció, l'engany, la hipocresia, l'adulteri, la cobejança... Veu's ací tot el que ens deuen. De progrés, no els en hem dut gens, i si els en hem dut una mica, els hem dut molta més maldat. I aquells pobles altament civilitzats, com la Xina, el Japó, Egipte, la Índia, pel sol fet de tenir una civilització distint a la nostra, els hem considerat incivilitzats i els hem tractat també a cops de puny i a xurriacades, i hem incorporat tots els nostres vicis a la seva pura cultura.

I, ara la gent de color ha sentit tot el pes de la dominació, i vol foragitar la raça blanca i les seves coses. I perquè els negres i els grocs volen que la civilització blanca sigui exclusivament pels blancs, s'ha llençat l'angoixós crit.

En aquesta qüestió estarem sempre al costat dels homes de color. Són homes com nosaltres i alguns tenen civilització, ben segur més digne que la nostra. Nosaltres faríem més que els homes de color: si poguéssim aboliríem la civilització blanca com a càstig d'aquesta seva gosadia. I ben segur, sense la civilització blanca, no hi perdriem pas gran cosa.

## La veu dels clergues

Els clergues ara es queixen de que van molt estrets, i sembla que demanen l'ajuda del Govern; diu que la passen prima, que cobren pocs diners i que amb els temps que corren no en tenen pas per res; les misses passen altes, els casaments també, els funerals flaueixen, no hi ha gaires bateigs. Les pobres majordones per a tractar-los bé, passen la pena negra i queden malament. Van cada dia a plaça portant un cistellet en el qual hi cabria un berenar només; si que la ballen magre ara els capellans! Per pobles i per viles passen el mantec color d'ala de mosca que joc fa amb el barret, i si a voltes empatien algun superior seu;

—Ja m'ho diràs de misses!— fa l'altre mig distret. De misses; d'això es tracta; de què als temps que correm, no sols de pa viu l'home, sinó de talls també. Els capellans es queixen de guanyar pocs diners, i volen que els hi apugin els seus emoluments. Per tal que els pressupostos que es fan per l'any que ve, poguessin consignar-los un sis milions o set, els pobres ofereixen apoiar el Govern i fer que els seus propòsits li surtin a pleret.

Els tenen influència segura, com sabem, car am bells sants i santes hi tracten sovintet, i saben el que poden demanar a tots ells i ço que necessita nostre país també. Prò si el Govern fa el ronsa, si no escolta sos pres i els sous no els hi apuja com creuen és de llei, declararan la vaga i tots ho pagarem. Deixats serem tot d'una, ail, de la mà de Déu, i marxaran les coses sens ordre ni concert. Vindrà la negra crisi, vindran els esbatecs, els crits i les bullangues; la indústria i el comerç no faran més forrolla; els bons contribuents no podran pas dir—fava!— i fins el brau pagès tindrà de suar el quilo per a menjar calent. Oh, mai!, que els hi apugin el sou ara mateix i preguin per nosaltres a tots els sants del cel, que encara que no ho sembli, ho havem de menester!

FLOK

## Homenatge merescut

A "La Patria" tingué lloc dissabte el banquet que el Sindicat Professional de Periodistes oferí al senyor Martínez Jimeno.

Hi van assistir en Capdevila, en Marsà, en Sanjuan, els joves advocats Abel Velilla i Adria Vilalta i molts més que farien la llista interminable.

Tots els susdits i algun altre que no recordem ara, pronunciaren als postres molt eloqüents brindis.

Felicitem al senyor Martínez Jimeno i als qui li reteren homenatge tan merescut.

## Reparició d'un periòdic

Ha tornat a sortir *La Voz del Chófer*, organ de la "Unión de Chófers de Barcelona", que fa algun temps va haver de suspendre la seva publicació.

Els que dirigeixen, en la nova etapa *La Voz del Chófer* es proposen donar-li un gran impuls.

Amb la redacció i col·laboració de què actualment disposa el portaveu dels conductors d'auto de Barcelona, l'èxit és segur. catòlic.

## La ciencia i la maldat

El senador nordamericà Mr. Borah, ha donat una conferència en un important centre del seu país, demanant la supressió dels submarins. Ha estat una conferència transcendental. Va fer grans elogis de la ciència i els seus progressos, i, amb paraules fermes, precises, convincents, protestà que la ciència estés al servei de la destrucció i la maldat. Explicà les horrores de la gran guerra, i afegí que els submarins, progrés evident, havia estat un dels principals vehicles d'aquestes horrores.

Es bella cosa, en aquest temps de ximpleria i antihumanisme, veure com els escriptors tributen un homenatge al pacifista Romain Rolland, i sentir el ressò de la veu de Mr. Borah.

Sembla, doncs, que la consciència es va imposant. Fa un camí lent i dificultós, però tanmateix avença. Romain Rolland havia estat perseguit per les seves prediques, i ara ha estat homenatjat; ben segur que un any enrera. M. Borah no hauria pogut aixecar la seva veu.

Es només amb la pau i la germanor entre tots els homes que el món pot progressar humanament.

~~~~~  
El poble no necessita que el governin. No necessita i no vol més que el deixin estar.

A. CIPRIANI

LES NOVETATS LITERÀRIES

Un llibre per a homes

Com ja anunciàvem en el número darrer de LA CAMPANA DE GRACIA, ha estat posada a la venda en quioscos i llibreries l'obra inèdita del nostre company Angel Samblancat, que duu per títol "Con el corazón extasiado".

Del llibre del nostre amic, diu un periòdic, que es publica a Barcelona:

"En aquesta obra, destinada a assolir un èxit tan ràpid com merescut, es mostra l'autor amb la franquesa y sensibilitat literàries, que són patrimoni de son estil i signe vigorós de la seva personalitat artística.

Samblancat segueix creant i reflexant en ses obres el cru i cruel realisme de la vida. Es manté ferm en son estil, en sa interpretació humana de l'art, en son daler de purificar-lo i dignificar-lo, de no sotmetre'l, com tants escriptors, al llastre històric, filosòfic i religiós de què encara no ens hem pogut alliberar la majoria dels humans.

En dient que en Samblancat és en "Con el corazón extasiado", el Samblancat vibrant, emotiu i exaltador de tot l'humà, el Samblancat de sempre, està fet el millor elogi de la seva nova obra."

Els preliminars de la futura guerra

Els termòmetres de Ginebra han comprovat que ja és passada la més alta tensió febraica del món en aquests dies. La gran ofensiva pacífica s'ha acabat. Quan de temps serà necessari per a què la cara del món cremi novament, com en la passada guerra?

El tractat de Locarno era un presagi: Rússia serà isolada d'Europa. La diplomà-

cia occidental no veia altre perill sinó la Rússia.

I l'Alemanya, pel seu cantó, es riu que el món sencer cremi altra volta si ella no hi guanya més en la pau...

Els signants del tractat de Versalles, els vencedors, cerquen el *statu quo* necessari. L'Alemanya hi semblava guanyada amb les promeses de Locarno.

Mes en el bon moment s'és tot enfonsat. Com en tot acte diplomàtic, la sinceritat era algebrica per totes bandes.

De quin cantó serà la nova força futura? L'Anglaterra, contràriament del que ha fet en Chamberlain a Ginebra, vol sostenir l'Alemanya contra la França. Alemanya es deixa donar la mà interesada de l'Albion, però allarga l'altra al gegant de Rússia.

I fora de la barreja de defenses respectives, serenament, la Societat de Nacions ens deixa veure el primer fruit que calia esperar d'ella: Els preliminars de la futura guerra han començat.

~~~~~
La mesura de la glòria d'un heroi és mantevengades el mal que ha fet a la humanitat.

SOCRATES

DIBUIXOS DE PARIS

La invasió de Pasqua

La invasió que París ha suportat en els dies de Pasqua, no és pas una invasió de feligresos. Els pocs feligresos que resten a França prenen el dogma seriosament (gent insensible a l'acció del temps) i celebren l'*Allèluia* dintre del pis. La invasió ha estat d'estrangers, anglesos sobretot.

Mentre la gent de París fugia cap al camp a passar tres dies de festa, l'agència Cook omplenava París de gent poc fàcil a la rialla.

Segur, segur, que el pobre Crist no pensava pas que la seva resurrecció hagués de portar, per l'intermedi d'àvids anglesos, una dissort als parisencs... Car no hi ha pas un diari de París que no s'hagi planyut de l'excés de turistes.

I, malgrat tot, aquesta bona gent de turistes ràpids, no fan gaire mal. Car aquests viatges de rapidesa són fets per als que la butxaca els obliga a tenir cura de les quatre regles primordials de l'aritmètica, relacionades amb la moneda intercanviable. I els anglesos, demés, són persones a les que se les pot fer viatjar amb equips.

Tots aquests turistes anaven asseguts, ben arrengrats, amb lots de més de quaranta, dalt de sengles autocars gegantins. Ha estat la pacífica conquesta de París: amb automòbil.

Aquests turistes no veuen sinó el que cal veure de París. Res més no els és permès. L'itinerari, el temps, els cèntims, tot els és comptat. Per això van immòbils, seriosos, com acomplint una tasca transcendental, esguardant el que els diu el guia.

Es la moderna conquesta del món!

Si els diaris de París, pessimistes de moneda depreciada, haguessin ben copsat el fet, la qüestió hauria servit per reconfortar-se al saber conquerits sols amb esguards i des de la velocitat d'un autocar en marxa. Mes els diaris de París ho volen tot: fins el que no volen.

Car un turista dalt d'un autocar és una persona completament inofensiva i un animal decoratiu. Tothom contempla, irònic, aquests personatges pikwickians quan passen per París.

Ara que, val a dir-ho, un turista desembarcat del autocar i lliurat a si mateix en dia de Pasqua, a París i en 1926, és quelcom de greu. La invasió ha estat grossa. Tant és així que un pobre pagès creia haver desembarcat en altre lloc que a París. Car per tres vegades demanà a tres viants diferents, a l'Avinguda de l'Opera, l'indret on es trobava un carrer i cap no li contestà: cap no parlava francès. El viant que feia quatre—un altre anglès, creient que li proposava la compra d'un vell paraigües que portava, l'apartà amb un gest de braç que li féu perdre l'aplom.

ANTONI PENA

VILASSAR DE MAR

Avui l'objecte de la lletra és el senyor (?) Rector. Aquest és un home que fa enternir amb la seva panxim-panxeta i el seu havà perpetu a la boca.

Es un rector d'aquells que ajuda a ben morir... als rics, per a veure si esborronats per les seves disbauxes, li deixen el seu capital.

Aquest és el gran exemple que donen a la quitxalla que fa d'escolà? Per acabar, és just que remarquem que en aquest poble petitonet i quietó, hi han esborronat-se sis capellans a tot estar.

Per acabar, és just que remarquem que en aquest poble petitonet i quietó, hi han esborronat-se sis capellans a tot estar.

Les del rector ja les hem dit. Mossèn Casanoves és el capellà modern de la colla. Viu i trempat com una llagosta; quan camina sembla que salti marges.

Mossèn Teixidó és un tranquil. Per ell, tot li és pàtria. Deixeu-li fer-la petar amb les casadetes de poc i tindreu l'home satisfet. Es la seva especialitat.

LES MODES D'AVUI

—I quan faci la primera comunió, com que ja seré gran, em posareu de llarg? —No, maca; et posarem de curt.

Mossèn Avinyó és savi i estudiós; per això, tan sols, ens mereix respecte.

Mossèn Generó té tant de tonto com de "pelles". De no ésser capellà i haver-se casat, la dona li hauria fet el salt.

MR. LEHEY

Els llops es tornen excel·lents pastors, a canvi, s'entén, de què se'ls deixi devorar una ovel·la cada dia.

CLEMENCEAU

El comandant Franco diu que per set dies de viatge, són massa tres mesos d'apoteosi. Comandant, val més tres mesos d'apoteosi que tres anys de presó, com li clavaren a Colom.

La policia ha agafat vint-i-tres trinxeraires madrilenys per menjar gos. Ací si que no trobem la figura de delicte.

Es veu que uns són els que es mengen el gos i altres els que pateixen la ràbia.

Que vagi a Filipinas qui vulgui. Però a nosaltres per a fumar que ens el donguin "habano".

Nou raid en projecte: La volta a Europa en quatre etapes. Som els únics.

A Buenos Aires, a Rússia anirem en avió. Però al meu poble si hi voleu anar, haureu d'anar en burro.

A conseqüència d'un accident imprevisit, el nas d'en Mussolini ha hagut d'ésser posat en reparació.

Un alemany ha intentat suïcidar-se. No era Guillem de Hohenzollern, malgrat els motius que té per a prendre tan fatal resolució.

Ha mort en Collaso i Gil. Els "sablistes" i altres vividors de la ploma estan de dol.

La situació econòmica a França. Dolenta, no cal dir-ho.

Als quatre dies de casat, Abd-el-Krim demana la pau. Aqueixa filla del Raisuni és una Joana d'Arc.

En Mussolini ha anat a Africa. Que hi té allà parents? Doncs, bon vent, i que no torni fins que nosaltres li enviem recado.

A Rusiñol el volen fer comte. No hi ha necessitat de fer comte a qui el poble l'ha fet sobirà.

Sí, bé, diu que a la salut dels aviadors. Però, com s'atipen! També en fan un gra massa.

Es estudiants de Budapest s'han declarat en vaga. Ja saben prou i volen vacances.

UN TROS DE PAPER.

fa Faust que havia estat un bestia, la Margarida treu el cap en una finestra que hi havia a peu pla, en Faust s'hi acostava, li fa un pató y...

En el quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva jermana en diu quatre de frescas a Faust.

En el quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva jermana en diu quatre de frescas a Faust.

En el quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva jermana en diu quatre de frescas a Faust.

En el quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva jermana en diu quatre de frescas a Faust.

En el quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva jermana en diu quatre de frescas a Faust.

En el quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva jermana en diu quatre de frescas a Faust.

En el quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva jermana en diu quatre de frescas a Faust.

En el quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva jermana en diu quatre de frescas a Faust.

En el quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva jermana en diu quatre de frescas a Faust.

En el quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva jermana en diu quatre de frescas a Faust.

En el quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva jermana en diu quatre de frescas a Faust.

En el quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva jermana en diu quatre de frescas a Faust.

En el quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva jermana en diu quatre de frescas a Faust.

En el quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva jermana en diu quatre de frescas a Faust.

En el quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva jermana en diu quatre de frescas a Faust.

En el quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva jermana en diu quatre de frescas a Faust.

UN ALTRE ADVERTENCIA.

Acabarém sempre lo periódic contant quatre tonterias, que procurarem sian lo menos bestia possible.

N'hi haurá de vellas, ab mitjas solas, y algunes de inéditas.

Respecte a las primeras creyem que als nostros lectores ls' passará lo que a nosaltres. Moltes vegadas ns' han contat cuentos que lo nostre mal humor ns' ha fet trová pesats y prova axó lo que altres vegadas los mateixos cuentos ns' hajan distret de valent.

¡Qué dimoni séq que en una de las molas vegadas que l' periódic ls' vindrá entre mans, no estiguin ab l' humor necessari per poder apreciar lo cuento en tot lo seu valor!

Segui com vulga la nostra intenció es bona. Prenguin la borsa voluntat.

ESCALA DEL MATRIMONI.

Durant lo primer any d' efectuat lo matrimoni, passejant per lo carrer la dona ensopega. Lo seu marit li pregunta una pila de vegadas si s'ha fet mal, ella diu que no, pero á pesar d'axó vulgas ó no vulgas la fa entrar á casa de un apotecari, porque prenguin alguna cosa.

Al ensopegar la dona lo tercer any, lo marit sols exclama: ¡DE MORROS!

Hi havia un home molt miserable que deya sempre: a casa aném tots farts. Jo ho estich de la dona, la dona de mí, las criaturas de nosaltres y nosaltres de jás criaturas.

Un xicot va fer un robo, y son pare, home molt previsor, va anar á trobar un advocat y li va dir: «Lo meu fill ha fet una pastarada y voldria que, antes la justicia no ho olori y hi posi ma, vosté m' ho mastegues una mica.»

Exagerant un lo molt peix qui hi havia en un estany de la seva propietat, deya: «No se ha de contar més, sino quantas vegadas pot un home en un dia aixecar lo bras y cada moviment d' aqueixos é un peix.»

Contan que un senyó va tragarse ab una sola vegada tota una capsa de plidors Holloway. Estant lo vespre en una reunió, va sortir de la sala, per anar ab un cert puesto. Al cap de molta estona y veient que no tornaba, varén anar á véure si ni havia passat alguna y solament van trobar lo seu barret sobre l' assiento.

UN ALTRE CUENTO Y PROU.

Era un catalá. Va saber que las personas distingidas viatjaban, y com ell tenia diners per ferho va anar á Londres, sense saber una paraula d' inglés.

Al arribar á la estació, se fica á dins de un del coches que allí hi havia y signa al chóchero que tiri endavant. Al cap de una estona, veient una casa que per l' especte exterior sé coneixia que era una fonda, va dir al chóchero que's parés. Li dona lo que ell li va pèndrer de la mà y cap á dalt.

Prenguin un quarto, se renta, s' muda y surt al carrer, tenint cuidat d' apuntar lo rotul de la cantonada, per poder tornar á casa quant á ell li des la gana.

Passeja que passejarás per Londres, fins que se va fer vespre. Volent anar á casa, ensenya á un municipal lo que ell havia copiat y lo municipal l' envia qui sap abont. Estará borracho, va contar ell, y al véuren un altre li passa la mateixa funció. — ¡Quina colla de brutos, y ns' queixabam dels municipals del nostre país!

Desconfiava ja de poder torná á la fonda, quant veu un senyó que feya cara de mes persona que tots ls' altres y li clava la cartera adevant dels ulls; al lleghirio l' altra, exclama entre dents: ¡Si fosim á la meba terra quina castanya quet' clavaba!

Al sentir parlar catalá li dona una abraçada y li pregunta com es que s' enfadaban d' aqueixa manera al ensenyarlos las senyas del carrer. — ¡Si axó no son las senyas! Axó diu: «Se prohibe orinar en este sitio.»

Encara que en lo prospecte no fixém si lo nostre periódic surtirá cada mes o cada any, avuy que ja sabem tot lo que s' necessita per omplir un número, podem donar més explicacions.

Lo periódic surtirá probablement cada quinze dias. Quant hi tindrem la gran practica, será semanal, y qui sab si ab lo temps arribará á ser diari.

Lo preu de cada número será generalment lo de un ral. Pensém donar unas lámimas litografiadas ab una pila de colors. No de nyinyi nyogui, no, sino una cosa digna del «Charivari» y de deu vegadas lo «Charivari».

Quant axó succebea, lo periódic valdrá una mica més. A los suscritors farem de tant en tant algun regalo ab la idea de que al últim no hi haja més que suscritors y no tinguem necessitat de fer criard per dya carrés. Un tros de paper, un ral. Un tros de paper un ral. Be, prou que ja ns' omplian lo servell ab los noms de altres periódics.

Perque los suscritors tinguin un altre ganxo, hi hauré tres classes de suscripcions. De 4 rals á compte, de 10 rals y de 20. Los suscritors de 4 rals hauran de pagar tota una pesseta. A los de 10 rals, donantne 9, sels' farà lo recibó de 10, y á los que donguin 18 rals sels' farà el recibó de 20.

A casa l' Oliveres, á casa Lopez y á la nostre administració s' admeten suscripcions. Lo periódic s' enviará á casa del suscriptor, franch de ports. Ab los suscritors de fora de Barcelona, pero de la península, ns' partiem los gastos que ocasioni l' envió del periódic. Me sembla que es una cosa enrahonada.

Ará dissimulats.

E. R. — Juan Jordi

BARCELONA. — Imprenta de D. Juan Oliveres, calle de Escudellers, número 57. — 1865.

Número I. — BARCELONA.

Preu i ral.

Dijumenge 16 Abril de 1865.

Surtirá cada vegada que será plé.

Valdrá... lo que n' poguem traure.

ADMINISTRACIO

Rambla del Mitj, 19.

ADMINISTRADOR

Gonzalo Casas.

UN TROS DE PAPER.

UN SUSCRIPTOR Y JO.

Suscritor. — ¡Home! ¿quant surt axó del tros de paper? — Ja. — De seguida que será plé.

S. — ¿Y quant será plé? — J. — Quant vessará.

S. — Axó no té cap gracia. Jo tenint confiança en vosté m' vaig gastar la pesseta y ja fa d' axó aprop de un mes y encara no he vist res.

J. — Vosté tot ho trova plá: se pensa que per fer un periódic no hi ha mes que anar á casa l' impressor y ja está.

S. — En un mes se poden fer moltes cosas. — J. — Si tot ho hagués hagut de fer jó, santo y bueno; pero entre lo gobernador civil, l' alcalde corregidor, lo dibuxant, lo grabador y lo litógrafo no he pogut enllestir fins avuy.

S. — ¿Y cada vegada succehirá lo mateix? — J. — No, home, no. Axó no passa més que lo primer número; un cop encarrilat, no hi ha res més fácil.

S. — Ab tot axó, encara no m' ha dit quant surtirá.

J. — Demá mateix, si no hi ha res de nou. — S. — ¿Que l' enviará á casa? — J. — Si senyor, lo rebirá pel' correu, pero vosté no ha de pagar res.

S. — ¿Y quant valdrá aqueix número? — J. — Un ral.

S. — M' sembla que es car. — J. — Si no l' ha vist, com pot dir si es car ó barato. Hi ha sis grabats y una litografía; una impressió d' alló bó y un paper que una bala no'l forada.

S. — ¡Be, vaja! ja lo veuré y li vindré á dir si m' ha agradat ó no.

J. — ¡Alant! ¡mandar!

ADVERTENCIA.

Fa com aquell que diu quatre dias que várem publicar lo prospecte, y ja ns' han plogut suscritors de una pila de parts del món y fins de Madrid.

Ja esperabam que en un temps en que tot hom té mil motius per tirarse de cap á las parets, seria ben rebuda una publicació que tingués per objecte principal lo distraure als seus lectórs, pero no podiam may prevéure lo que ns' ha succehit.

No perdonarém sacrifici, gasto ni diligencia per correspondre als que tanta confiança han tingut ab nosaltres.

Lo dibuix, impressió y paper d' aqueix primer número, son una prova de que nons' entremem ab economias.

Tenint tants suscritors, continuarem ab aqueix luxó asiático, porque á pesar de tot encara ns' hi queda un bon benefici. No faríam pas altre cosa. Qualsevol sen vaja á América á exposar ja pell.

Podriam omplir lo periódic explicant lo que farem y lo que deixarem de fer, pero som catalans de pare y mare y per lo tant mes amichs dels fets que de las paraulas.

Hi periódics que ocupante de nosaltres, han contribuít á aumentar los suscritors, los doném las gracias.

Tots als qui hem enviat prospectes ho han fet, menos un, que encara deu estar cremat per alló de Carnestoltes. Nosaltres som més nobles que ell, no som venjatius y encara que ell no s' haja ocupat ara de nosaltres, nosaltres de tant en tant nos ocuparem d' ell.

FESLI UN NUS Á LA CUA.

Molts dels nostros lectórs y fins pot sér lo erudit é incansable senyor Bastús ignoran l' origen d' aqueixa expressió que tan se usa en catalá. Nosaltres desitjosos de que al dir las cosas, sapian perquè las diem, no hem vacilat un moment en publicarho, encara que los minots nos costan un grapat de pessetas.

Hi havia en Barcelona un americanu que sempre que li anaban á demanar un consell per qualsevol assumpto, contextaba fesi un nus á la cua. Lo fer un nus en una cua li havia salvat la vida y aixis es que aqueixa idea no se n' hi podia anar may de la barretina.

Quant aqueix senyor carregat de pesos fuertes tornaba d' América n' hi va passar una d' aquelles de padre y muy senyor mio, que ell mateix contaba tot sovint d' aquesta manera:

Feya ja set semanas que no veyam més que cel y aigua, quant várem divisar la costa. Al véuerla m' va entrar un desig tremendo d' estirar las camias.

De seguida que ho vaig dir al capitá, ell mateix se vá oferir á acompañarme y saltant á la llanxa que anaba á la costa á fer aigua y ben preparats ab provisions sólidas y liquidas per ferhi un bon brené, várem saltar al seu temps en terra. Per casualitat á una de las bótas que si habíem d' omplir d' aigua se li va enfonsar lo tap, de modo que quedant inútil la van deixar abandonada á la platja los mariners.

Lo meu company y jo, després d' haber passejat una estoneta, várem buscar un puesto á propósit per clavanshi la virosta.

Encara feya sol y com no hi havia ábres várem sentarnos á radera la bóta.

Ja lo pollastre rostit y las sardinas de Nantes habian experimentat assalts formidables, ja

El comte de Romanones, en un moment de descans del seu treball immens, ha enviat un telegrama de pesam per la mort d'en Collaso.

Pobret! Es molt sentit el comte de Romanones!

En una estadística de l'Ajuntament llegim que segueix augmentant la pobresa. Oh, ja, ja!

Ademés del doctor Montagut, també està molt bé en Farinacci, l'advocat defensor dels que mataren al diputat Matteotti.

Diguin el que vulguin, Itàlia és un gran país! Que n'és de gran Itàlia!

Els feixistes, que són una gent molt fina i enraonada, han clavat una pallissa al diputat Modigliani que per poc el maten.

Es molt bonic això! Molt!

Es segueix venent cocaïna amb la mateixa facilitat que si es tractés d'arròs o patates o qualsevol altra matèria alimentícia. És a dir: amb més facilitat, ja que les matèries alimentícies van bastant més cares que les drogues verinoses.

Torna a fer mal temps.

A Tolosa s'ha ensorrat una campana. Millor!

El nas del "duce" és sagrat. Però també ho eren les costelles de l'Améndola i d'en Modigliani i els feixistes no les han respectat.

Rada va anar a Amèrica obrir i torna milionari.

Hem perdut un treballador i hem guanyat un heroi.

LA QUESTIO DEL CANVI

—Noi, el franc está tan baix, que ja ni així el veig.

El doctor Montagut segueix tan bo i tan fresquet com sempre.

Ens en alegrem. Ja sap ell de la manera que en aquesta casa se l'estima.

Passen coses molt estranyes! Ara diuen que s'ha perdut un avió. Nosaltres comprem que es perdi una cartera, o un mocador de butxaca. Però un avió!...

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

PER LA CAMPANA Y LA ESQUELETA

UN TROS DE PAPER.

L'ampolla ó millor ampollas'havien sofert grossas sangrias, quant várem sentir un bram.

Cada vegada quel' recordo la pell se m' torna de gallina. Lo qui l' ha sentit, no l' pot olvidar may, y lo qui no l' ha sentit, no se n' pot formar una idea.

Lo capitá fent un brinco, que haguera fet honor á la mona mes ágil de Tetuan, sols va tenir temps per dirme: ¡ánimo company!

Jo, encara que mal me esta l' dirho, no m' he distingit may com á gimnástico, pero vaig fer la segona part del brinco del capitá, quant se nos presenta la terrible causa del nostre espant, en forma de un enorme tigre de Bengala.

Veus aquí tots tres cara á cara y sols una bota per separarnos. Ben segur que cap dels tres se havia vist may en aquella situació.

Figureus per un moment que sou un dels actors del drama y confessareu que la broma era una mica pesada.

Mes de duas horas várem estar donant voltas per la bota y ja las camans ns' comensaban á fer figa.

L' única cosa quens' aconsolaba una mica, era lo créurer que al adonarse lo tigre de las provisiones que hi havia escampadas per terra ns'itaria temps de péndrer una determinació, pero lo malehit animal estava decidit á menjar-nos de viu en viu, encara que per axó hagués hagut d' esperar-se una semana.

Lo nostre ánimo s' anaba acabant. Lo capitá va confessar després que may s' havia vist tan apurat. Figureus com havia de estar jo ¡pobre de mi!

Per últim lo tigre va pérdrer la paciència y afeblirse á la bota, se li va decantar de modo que ab una petita empenta que hi va donar lo capitá, va enclóurer lo tigre, com un ou dins de un cubilet.

Tot axó jo ho vaig saber després, porque al véuer saltá al tigre vaig deixarme anar á terra contant que ja era mort.

Lo capitá, molt lluny d' axó, va tenir prou serenitat per enfilar-se á dalt de la bota y me va cridar perquè fes lo mateix.

Al cap de un rato várem compénder que no habíem adelantat res, porque no podíem

abandonar la bota y per lo tant era impossible posarnos en comunicació ab los nostres companys.

Se anaba fent foch y á medida que se anaba ponent lo sol, s' anaban ponent també las esperansas de poder rébrer socorro.

Lo capitá, després d' haberse dat una palmada en lo front, va ajupirse ab molta precaució y al cap de un rato va traurer per lo forat de la bota, tota la cua del tigre.

Es clar que mentres íogressim tenir la bota entre lo tigre y nosaltres, no habíem de tenir pó de res, pero la cuestión era poder tornar á bordo, antes de ferse nit.

Nosaltres imaginant que tindriam prou força entre tots dos, per arrossegar la bestia, várem baixar ab molt cuidadó, tenint la cua ben amarrada.

Encara que lo tigre no podia fer us sino de las potas delanteras, tenia molta mes força que nosaltres y nos feya caminar cap á l' interior á pesar dels nostros esforços.

¿Deixar anar la cua? ¡Deu nos en guart!

Comensabam ja á sentir los crits d' altres fieras.

Jo ja havia dit mes de una dotzena d' actes de contrició.

Vaig prométrer á la Mare de Deu de Monserrat un ciri del gruix de la cua del tigre y de la largaria del capitá si escapabam vius d' aquella aventura.

Deu, á l' últim compadixent-se de nosaltres va inspirar al capitá. No ni havia prou en con-

cebirho, la dificultat estava en executarho.

Lo capitá volia fer un nus á la cua del tigre, pero com nos feya anar molt depressa, nos era impossible posar en plánta un pensament que ha immortalisat al seu autor.

Per últim al passar per un bosch ó millor un matorral, várem aprofitar la ocasió per fer aquesta maniobra.

Era aqueix moment per nosaltres crítich y solemne.

Si se desfá lo nus, un de nosaltres, ó millor tots dos, pagabam ab la vida la nostra torpesa.

Després d' examinarlo y tornarlo á examinar, lo capitá lo va dar per segur. Deixém anar la cua cridant com uns desesperats y tirant pedras á la bota per espantar la bestia, fins que al últim la várem pérdrer de vista.

Després d' haber donat gracias á Deu, várem reunirnos ab los nostres companys que no haguéran donat crédito á las nostras paraulas si no haguessen vist alguns pels de tigre enganxats á las nostras mans.

Convensuts de la veritat de l' aventura, váren felicitar al capitá per lo seu valor y presencia d' ánimo.

Jo vaig estar malalt mes de dos anys.

Desvariájaba tot sovint y la única manera de sossegarme era lligant una corda al peus del llit y tirant jo ab las mans lo altre cap, figurantme que era la cua del tigre.

A l' últim vaig recobrar la salut; pero puch assegurar que may mes he estat sino una sombra de lo que era.

FAUST.

Veus (1) aquí convertit en periodista y un home de be que may s' havia ficat ab ningú. Estich compromés y no hi ha més remey que passar per aquí ó per la porta. Ja soch periodista y tinc de fer com ells; donar collarada en tot encara que no hi toque pilota.

Presumint que axó del Faust seria alguna gran cosa y creyentme per lo tant obligat á darne rahó, m' vaig gastar tres pessetas ab un silló y sis rals ab la entrada. Encara que no anar de gorras al teatro no fa periodista, fa persona decent, porque l' entrada de franch los gossos ja la tenen. No m' fa parlar alló de

(1) Tractém als lectors de que porque lo sabís també ho fan. Al dir sabís no m' referím als socios del Ateneu Catalano que també son intègras ab aquest nom. Molt lluny d' axó, al dir n'altre volém dir als sabís de debó.

—Mozo!... cuanto debo? —Un pla! d'escudella que son deu... diguem un ral y mitx, que son treise quartos.... treise y deu de la carn-dolla son vintitres.... diguem tres rals.... y sis quartos de pa.... una paseta y bon profit.

que la guinea quant no las pot haber diu que son verdas, porque tothom ja sab que li es mes fácil á un periodista obtenir silló y entrada, que fere rich un ministre d' hisienda. Dotsé rals del silló, sis de la entrada y quatre del libret fan vintidós. Ab vintidós rals de gasto puch avuy fer l' home, parlant del Faust, drama lirico en cinque acts, musica del maestro Gounod. (1) Comensaré per explicar l' argument, que encara que es molt vell, l' explicar cosas velles, fa mes periodista. Tiran taló y s' veu un metjé que li diuen Faust, que acaba de pérdrer la xabeta buscant un remey per tornarse jove. Cremat ab Deu

perque no podia lograr lo que ell volia, invoca en Banyeta. De seguida que aquet senyor se sent anomenar, surt de sota terra y al véuel en Faust, va tenir un susto que lo sé pás com li hauria anat, si en Banyeta no l' aconsolá dihentli que ell podia donarli tot lo que volgués ab la condició que al morir hauria de anar á las calderas den' Pera Botero. Mentres en Faust está dihent que si per cas ja avisará, s' obra lo taló del cap de vall y apareix una minyona d' alló més maca, que s' diu Margarida. En Faust engrescat firma l' escriptura, se torna jove de seguida y s' acaba lo primer acte. En lo segon, després de haber passat una pila de cosas entre en Banyeta, lo jermá de Margarida y uns quintos que li havia per alli,

en Faust troba á la Margarida, li tira un re-quebro y ella se l' treu de devant ab un regany. En Banyeta l' aconsolá dihentli que ab temps y palla se maduran las nespilas. En lo tercer acte en Faust y lo seu company van á casa la Margarida, quant ella era fora y deixau sobre una cadira unas joyas que valian un grapat de quartos. Al arriar la minyona veu las joyas y sense maliciar res, se las posa. Al veurho en Faust torna á tirarli pipos y encara que ella al principi se mostra mes esquerra que una catalana, á l' últim s' hi deixa còrrer y mentras en Banyeta entreté á la criada, van tots dos sols á dar una volteta per lo jardí. Al cap de una estona tornan apartats y se despedeixen per l' endemá. Mentras en Banyeta deya